

fuldt ud til min Opfattelse og hævder, at der ikke havde foreligget „paa smitsom Sygdom tydende Kendsgerninger“, der kunde gøre det paakrævet at tilkalde Dyrlæge; det drejede sig om en af den Slags Smaa-epidemier, som enhver større Besætning er udsat for. Der var ganske vist en lille Nedgang i Mælkeudbyttet, men alle Landmænd ved, at naar man fodrer med Roer af en saadan Beskaffenhed, er det et Under, at Mælkemængden ikke synker i langt højere Grad. Hvis disse rigoristiske Bestemmelser, som her foreslaas, havde været gældende paa det daværende Tidspunkt, tror man saa, at den vedkommende Mand af Hensyn til dem havde ladet sin Besætning nøjere undersøge? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at Spredningen af Smitten alligevel havde fundet Sted; Manden var altsaa eventuelt kommet af med de 10 000 Kr., men Samfundet havde ikke opnaaet noget som helst udover at berøve denne Mand 10 000 Kr.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at Landmændene maa have mere Forstaaelse af dette vigtige Spørgsmaal. Dette er sikkert rigtigt, og derfor har jeg ogsaa Gang paa Gang gjort, hvad jeg kunde, for at aabne Autoriteternes Øjne for, at man maa træffe sine Forholdsregler saaledes, at Landmændene kan faa den fulde Forstaaelse af de Regler, man fastsætter. Og jeg indrømmer, jeg er Landbrugsministeriet taknemmelig for, at man i nogen Grad har taget Hensyn hertil derigennem, at man har faaet Reglerne for den lokale Afspærring gjort mere enkle og mere effektive. Der findes dog endnu adskillige Ting dette Spørgsmaal vedrørende, som ikke kan opfordre Befolkningen til at tage det alvorligt. Man siger, at der maa ikke finde Forsamlinger Sted i Forsamlingshuse, paa Hoteller og Kroer, men Aftenskoleundervisningen maa foregaa uhindret, ligesom Biografteatrene holdes aabne; det er Steder, hvor hele Egnens Ungdom, saavel dem, der kommer i Berøring med smittede, som dem, der kommer i Berøring med ubesmittede Besætninger, mødes Aften efter Aften, uden at der sker noget heroverfor. Man kan maaske sige, at saa maa Landboerne forbyde deres Folk at gaa saadanne Steder, men de vil da svare: Vi kan ikke forbyde vore Folk at gaa ud om Aftenen, hvorhen de vil, ingen spørger dem, hvor de gaar hen, naar

de gaar hjemmefra. Saa kan man lukke Biografteatrene, vil man sige. Ja vel, men saa maa man yde dem Erstatning. Jeg tror ogsaa, at Statskassen er mere interesseret i at give Biografteatrene disse Erstatninger end i at udrede de Erstatninger, som en Mund- og Klovesyge-Epidemi medfører. Jeg er overbevist om, at i Biografteatrene har vi de allerværste Smittekilder, thi de Folk, som til daglig gaar over Besætningerne, er ikke saa uhyre paapasselige med Desinfektionen, naar de skifter Tøj, maaske gaar de ogsaa med noget af det samme Tøj i Biografteatrene som hjemme i Staldene. Jeg tror, at det er her, der skal gøres en Indsats, hvis man overhovedet tillægger Faren for Smitte-spredning nogen Betydning; Vejen er sandelig ikke den, at man forhøjer Bødestrafpen for de Mennesker, som, da de ikke kunde vide, at de havde Sygdommen i deres Besætning, har overtraadt et Forbud uden at kunne se, at de overtraadte det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Jensen: Jeg maa anerkende det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersens gode Hjerte, naar han vil forsvare en Kollega eller Bekendt af ham, men alle de Ting, som det ærede Medlem staar og fremfører her, er netop Tegn paa, at der har været noget galt ved den Besætning: der dør en 4—5—6 Kalve, Mælkemængden gaar ned, men alligevel skulde Ejeren ingenting vide! Jo, det er selvfølgelig et udmærket Tegn paa, at der er noget galt ved Besætningen, og saa skulde han se efter. Vi ved ikke, hvor hurtigt der blev konstateret Mund- og Klovesyge, men naar Manden har Sygdom i Besætningen og gaar hen til en Kreaturauktion uden at tage Forholdsregler, vil han komme ind under disse Bestemmelser, om ikke just han kommer ind under de allerstrengeste Bestemmelser. . . . Ja, man kan ryste paa Hovedet, saa meget man vil, men det er et Forhold, som maa bedømmes ud fra Sagkundskaben. Saa siger det ærede Medlem, at man kan have Sygdommen saaledes forløbende, at ingen kan kende den, han har selv haft et Tilfælde, hvor en Dyrlæge et halvt Aar efter har konstateret